

[Estrup]

side 6, og som vedrører situationer, hvor arbejdsstandsninger skyldes, at man ikke på arbejdspladsen har overholdt lovgivning og forskrifter, først og fremmest vedrørende arbejdsmiljøet.

Kofod-Svendsen (KrF):

Jeg må sige, at efter at jeg har læst forslaget, står det mig ikke helt klart, hvad der er VS' egentlige intention med dette forslag, men jeg kan da i hvert tilfælde sige til VS, at kristeligt folkeparti ikke kan medvirke til gennemførelsen af det foreliggende forslag.

Jeg er helt enig i det, arbejdsministeren understregede, at den lovgivning, vi har på arbejdsrettens område, bygger på et udvalgs-samarbejde mellem arbejdsmarkedets parter, og vi ønsker ikke at medvirke til, at der bliver trukket noget ned over hovedet på arbejdsmarkedets parter, hvad jeg mener der reelt her er tale om. Arbejdsretten mener vi er en nødvendig del af hele arbejdsmarkedsområdet. Opstår der fortolkningsuenighed, er der ét sted, hvor den uenighed må løses; det mener vi er sket på udmærket måde i arbejdsretten, og det ønsker vi fortsat skal ske.

Dohrmann (FP):

Det er jo ikke første gang, vi diskuterer arbejdsretten her i folketinget, og derfor skal jeg blot meddele, at vores holdning til arbejdsretten er den, den har været hele tiden, at vi er enige med VS om, at den burde nedlægges. Jeg giver denne tilslutning uden på nogen måde at ville lægge navn til eller stå fadder til de bemærkninger, der ledsager forslaget. Vi mener, at en civil ret udmærket kunne klare disse ting. Det ville være langt, langt mere retfærdigt.

Jeg kan ikke lade være med at sige til hr. Ole Henriksen fra SF, som stod heroppe – vi er trods alt kun i slutningen af november – og fik julelys i øjnene, da han talte om dette arbejderflertal, man kunne også kalde det et rødt flertal, at det egentlig er pudsigt nok. Jeg ønsker ikke, at det røde flertal skal komme til at dominere herinde igen, men i en så lille sag som denne hører man, hvorledes SF og socialdemokraterne farer i totterne på hinanden. Ikke engang det kan de enes om. Det kunne være vældig interessant, hvis situationen skulle opstå, at se, hvordan det egentlig ville gå i så tilfælde.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Jeg vil starte med at takke SF, som ad en lidt kringlet vej kom frem til at konkludere, at man kunne støtte forslaget, selv om man samtidig manede til besindighed og i alle tilfælde manede til tålmodighed. Den skal vi nok have.

Ellers var der ikke så meget at takke de andre ordførere for. Jeg bemærkede, at socialdemokratiet og de borgerlige partier var fuldt ud enige om én ting: arbejdsretten og dens indhold skal bestemmes af DA og LO; det gælder også de kompromiser, DA og LO måtte indgå. Det har vi allerede været inde på. Jeg er dybt uenig i, at et parlamentarisk flertal af arbejderpartierne ikke skulle lovgive imod DAs vilje. Faktisk mener jeg, at det er et arbejderflertals pligt at gøre det, sådan at det på den måde kan blive lønarbejderne til gavn.

Jeg vil godt igen mane i jorden, at vi ikke skulle have snakket med nogen om dette. Det har vi. Vi har snakket med dem, der er aktive. Vi har snakket med flere organisationer, ikke på topplan, men folk i de forskellige fagforeninger, som i øjeblikket bliver slæbt i arbejdsretten, fordi de ikke ville være en form for moderne galejslaver, efter at man havde lovgivet om overenskomsterne i foråret. Det er dem, der nu slæbes i arbejdsretten og bliver idømt en bod.

Jeg bemærkede også, at socialdemokratiet og de konservative og venstre brugte stort set de samme udtryk, indholdsmæssigt, om nødvendigheden af at opretholde det etablerede system og stabiliteten. Det synes jeg ikke lover godt for fremtiden.

Jeg er glad for, at SF mener, det er et dristigt forslag. Vi synes ikke, det er så dristigt, men vi er 100 pct. enige med SF i, at dette forslag ikke bliver til noget, medmindre der er omfattende aktiviteter på arbejdspladserne imod arbejdsretten. De aktiviteter deltager vi da også i, alle de steder, de sker. Alle de aktioner imod arbejdsretten, der forekommer, støtter vi.

Til hr. Estrup vil jeg sige, at det ikke er ment som et drilleforslag. Det overordnede er, at vi vil have arbejdsretten væk. Det har vi faktisk erkendt at der ikke er flertal for her i folketinget, så realistiske er vi. Derfor har vi sagt, at når vi nu ikke kan få det hele væk i et snuptag, så vil vi godt være med til